

PROP DE VOSALTRES

Els Reis Mags i la pau

Benvolguts diocesans:

Em sembla una obligació comentar avui la festa que celebrem i que té molt que veure amb els nens. Són ells el centre de la nostra atenció dedicant temps i imaginació per comprar uns regals que els ompliran d'alegria. Els pares, tiets i padrins s'esforcen en complaure les peticions que per carta han fet els més petits de la casa i compartir amb ells la sorpresa i la satisfacció. Si bé és cert que aquest costum s'ha estès entre els adults que esperen amb certa il·lusió que algú expressi la seva estima amb un regal.

L'origen d'aquesta festa es remunta a aquell passatge de l'evangeli de sant Mateu en el qual tres mags, arribats d'Orient, busquen al Rei dels jueus que ha nascut. «Quan el rei Herodes ho va saber, es va contorbar... va convocar als mestres de la Llei... que li respongueren que naixeria a Betlem de Judea. L'estrella que havien vist sortir a l'Orient començà a avançar davant d'ells, fins que s'aturà damunt el lloc on era l'infant. Van entrar a la casa, veieren el nen amb Maria, es prostraren a terra i el van adorar. Li oferiren presents: or, encens i mirra.»

És cert que els nostres costums han variat molt. De ser la festa dels Reis la quasi exclusiva dels regals fa uns anys a quedar actualment com una més entre els dies del Nadal en els quals s'ofereixen i es reben dons tan apreciats. El que no podrà variar mai és la manifestació d'estima cap a les

persones més properes, ja sigui amb elements materials, de menor o major cost, o bé amb mostres immaterials com un somriure, una abraçada, un petó o un temps dedicat a respondre a qüestions que preocupen a l'altre.

Vivim en un temps en el qual es dona molta importància a tenir objectes que satisfacin les nostres necessitats, la majoria de les vegades sobrevingudes o inventades. I això mateix ho traslladem als més petits de les nostres llars imaginant que quant més posseeixen, seran més feliços. I a més a més nosaltres serem majors beneficiaris del seu amor i de la seva gratitud. I segurament ens equivoquem. Tots hauríem de fer un esforç per canviar de perspectiva i no caure en un significatiu consumisme. Moltes vegades oblidem que els sentiments de les persones no s'esgoten per tenir

sinó per ser reconegudes com a tals pel temps que els dediquem, per l'escolta de les seves preocupacions o per la paraula amable que els dirigim.

Els cristians necessitem constantment tornar a les nostres arrels i contrastar les actituds, els desitjos i les activitats de cada dia amb els ensenyaments que naixen de la Paraula de Déu i de la pròpia tradició de l'Església. Avui hauríem de valorar molt més la presència de nens a la família i en l'entorn, l'educació integral que reben, el creixement harmònic de seves persones, la preocupació perquè les seves preferències no es redueixin a les coses materials. És precís que incorporem valors i virtuts a les seves vides. Que sàpiguen ser

agraïts, generosos, solidaris. Que aprenguem a proposar a Jesucrist com a model d'actuació per a tot. Que els encaminem a les vivències comunitàries de la parròquia en la qual descobriran una família preocupada pels ancians i els malalts, pels necessitats i exclosos, pels qui no tenen regals i saben somriure i agrair la companyia dels altres.

Finalment us recordo que llegiu el missatge del Papa sobre la pau, de la qual es va celebrar la jornada el passat dia 1. El títol és: «La pau com a camí d'esperança: diàleg, reconciliació i conversió ecològica». Que els nostres nens siguin educats en aquest camí.

Amb la meva benedicció i afecte.

† **Salvador Giménez Valls**
Bisbe de Lleida

NOTÍCIES

Mans Unides sorteja 120 obres d'art d'artistes solidaris

Mans Unides va sortejar l'últim dia del Mercadet Solidari un total de 120 obres d'art cedides per artistes de Lleida. Els diners recaptats amb les butlletes per participar al sorteig es destinaran a projectes de cooperació a Rwanda i Brasil. Des de Mans Unides donen les gràcies a tots als artistes solidaris i a totes les persones que han comprat butlletes. Aquest acte també va servir per tancar el 60 aniversari de l'entitat que ha presentat una sèrie de propostes per commemorar aquesta efemèride. Aquest any s'han

sortejat un número rècord d'obres d'art, entre les que també hi havia escultures. Es poden consultar els números premiats a la pàgina web del Bisbat de Lleida o bé a la delegació de Mans Unides Lleida, ubicada al número 11 de l'avinguda Blondel, on estan dipositades les obres. Cal recordar que el proper mes de febrer aquesta entitat presentarà la campanya per a aquest any 2020 i també explicarà els projectes amb els quals es vol col·laborar per millorar la vida de les persones que viuen als països del sud.

CERCA DE VOSOTROS

Los Reyes Magos y la paz

Queridos diocesanos:

Me parece una obligación comentar hoy la fiesta que celebramos y que tiene mucho que ver con los niños. Son ellos el centro de nuestra atención dedicando tiempo e imaginación para comprar unos regalos que les llenarán de alegría. Los padres, tíos y padrinos se esfuerzan en complacer las peticiones que por carta han hecho los más pequeños de la casa y compartir con ellos la sorpresa y la satisfacción. Si bien es cierto que esta costumbre se ha extendido entre los adultos quienes esperan con cierta ilusión que alguien exprese su cariño con un regalo.

El origen de esta fiesta se remonta a aquel pasaje del evangelio de san Mateo en el que tres magos, venidos de Oriente, buscan al Rey de los judíos que ha nacido. «Al enterarse el rey Herodes se sobresaltó... preguntó a los escribas... quienes le contestaron que nacería en Belén de Judá. Guiados por una estrella llegan a la citada población, entraron en la casa, vieron al niño con María, su madre, y cayendo de rodillas lo adoraron. Le ofrecieron regalos: oro, incienso y mirra.»

Es cierto que las costumbres nuestras han variado mucho. De ser la fiesta de los Reyes la casi exclusiva de los regalos hace unos años a quedar en la actualidad como una más entre los días de la Navidad donde se ofrecen y se reciben tan preciados dones. Lo que no podrá variar nunca es la manifestación de cariño hacia las personas más cercanas, bien con elementos materiales, de menor o mayor coste, o bien con muestras inmateriales como una sonrisa, un abrazo, un beso o un tiempo dedicado a responder a cuestiones que preocupan al otro.

Vivimos tiempos donde se da mucha importancia a tener objetos que satisfagan nuestra necesidades, las más de las veces sobrevenidas o inventadas. Y esto mismo lo trasladamos a los más pequeños de nuestros hogares imaginando que cuanto más posean, vivirán siendo más felices. Y además nosotros seremos mayores beneficiarios de su amor y de su gratitud. Y seguramente nos equivocamos. Deberíamos todos hacer un esfuerzo por cambiar de perspectiva y no caer en un significativo consumismo. Muchas veces olvidamos que los sentimientos de las personas no se agotan en tener sino en ser reconocidas como tales por el tiempo que les dedicamos, por la escucha de sus preocupaciones o por la palabra amable que les dirigimos.

Los cristianos necesitamos constantemente volver a nuestras raíces y contrastar las actitudes, los deseos y las actividades de cada día con las enseñanzas que nacen de la Palabra de Dios y de la propia tradición de la Iglesia. Hoy deberíamos valorar mucho más la presencia de niños en la familia y en el entorno, la educación integral que reciben, el crecimiento armónico de sus personas, la preocupación porque sus preferencias no se reduzcan a lo material. Es preciso que incorporemos valores y virtudes a sus vidas. Que sepan ser agradecidos, generosos, solidarios. Que aprendamos a proponer a Jesucristo como modelo de actuación para todo. Que les encaminemos a las vivencias comunitarias de la parroquia donde descubrirán una familia preocupada por los ancianos y enfermos, por los necesitados y excluidos, por quienes carecen de regalos y saben sonreír y agradecer la compañía de los demás.

Finalmente os recuerdo que leáis el mensaje del Papa sobre la paz, cuya jornada sobre este tema se celebró el pasado día 1. El título es: «La paz como camino de esperanza»: diálogo, reconciliación y conversión ecológica». Que nuestros niños sean educados en este camino.

Con mi bendición y afecto.

† Salvador Giménez Valls
Obispo de Lleida

Nova Junta de l'Associació de la Medalla Miraculosa

L'Associació de la Medalla Miraculosa de Lleida té una nova Junta des de fa unes setmanes. Així es va donar a conèixer el dia de la festivitat en honor a la Verge Miraculosa. La nova Junta està formada per la germana delegada sor M.ª Dolores Perelló, la presidenta Sra. Montse Sánchez, la secretària Sra. Lourdes Gilgado, i la tesorera Sra. Ana Isolina Ruiz, que havia estat l'anterior presidenta.

La celebració va tenir lloc a l'oratori de la Verge Blanca de l'Acadèmia, a la Casa de l'Església, i l'acte va servir per «presentar» una nova imatge de Maria Milagrosa, procedent d'una casa, ara tancada, de les Filles de la Caritat.

La imatge es va adornar amb un preciós centre de flors donat per una devota de la Verge. L'oratori es va omplir completament, quedant fins i tot persones en peus. La celebració va ser presidida pel nostre Bisbe i cinc sacerdots més, entre ells el nostre consiliari Mn. Antoni Agelet. A tots els estem molt agraïts. Es van beneir les medalles, els calendaris i uns escapularis fets a mà per les Carmelites Des-

calces del monestir del Sagrat Cor de la Caparrella, que aquest any vam donar com a obsequi a tots els membres de l'associació i participants en l'Eucaristia. Les ofrenes i les lectures van anar a càrrec de membres de l'associació.

Per a finalitzar, vam compartir un refrigeri al claustre de l'Acadèmia Mariana, on vam poder xerrar i saludar-nos tots.

Montse Sánchez

Presidenta de l'Associació de la Medalla Miraculosa

Deixa't trobar per ell

Les Unitats Pastorals del Pilar-Magdalena i Cappont han organitzat un curs titulat «Deixa't trobar per ell», tots els dimecres a partir del 8 de gener a l'Acadèmia Mariana de les 20.30 a les 22.30 h.

Aquest curs pretén ser un espai acollidor i de trobada cordial entre persones que cerquen donar un pas endavant en la seva vida i estan obertes a deixar-se trobar per Déu. Es podrà parlar des de la llibertat i el respecte, per aprendre, créixer i compartir vivències a partir de testimonis, diàleg en grup i convivència. Aquestes trobades tindran unes dinàmiques molt

concretes a partir d'un sopar i un debat posterior. S'han preparat fins a 13 temes: el sentit de la vida, com es comunica Déu amb nosaltres, l'existència del mal i la intervenció de Déu, qui és Jesús, qui és l'Esperit Sant i com actua, com entendre la Bíblia, perquè serveix pregar i com es fa, recés espiritual, els sagraments, el perdó, què és l'Església, la vocació pastoral i, finalment, el futur. A l'última sessió es farà una trobada amb els convidats participants.

Per a més informació i inscripcions: deixatrotrobarperell@gmail.com.

TWITTER DEL PAPA FRANCESC

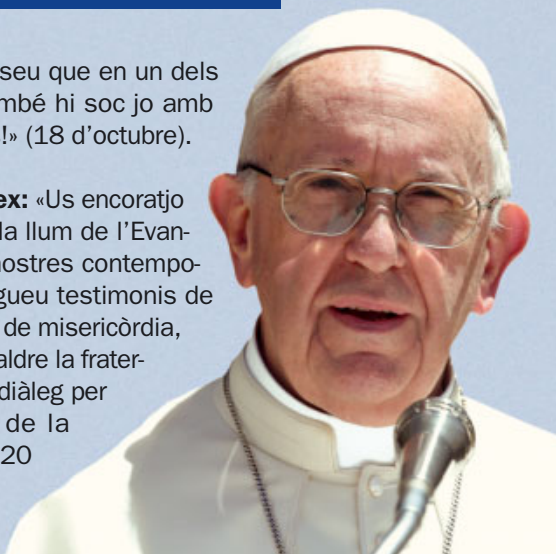
@Pontifex: «Treballem plegats perquè tothom pugui tenir accés a una alimentació adequada, segons la voluntat de Déu» (17 d'octubre).

@Pontifex: «"Tenia gana i em donàreu de menjar; tenia set i em donàreu de beure" (Mt 25,35). Demanem avui la gràcia de la compassió, la capacitat de fer-nos càrrec de la pobresa dels nostres germans i germanes» (17 d'octubre).

@Pontifex: «Estimats nens, mentre reseau al sant Rosari per la unitat i la

pau, penseu que en un dels grans també hi soc jo amb vosaltres!» (18 d'octubre).

@Pontifex: «Us encoratjo a portar la llum de l'Evangeli als nostres contemporanis. Siguen testimonis de llibertat i de misericòrdia, fent prevaldre la fraternitat i el diàleg per damunt de la divisió» (20 d'octubre).

«L'Episcopal s'ha adaptat als temps sense perdre la seva identitat cristiana»

Jordi Capdevila i Mas, professor del Col·legi Episcopal, ha escrit el llibre *L'Episcopal, llavor de futur. 1998-2018* amb motiu del 60è aniversari del Centre: una crònica dels darrers 20 anys del col·legi.

Què tenen d'especial aquests darrers 20 anys del Centre?

Aquests darrers vint anys comencen amb la direcció de Mn. Sallán i després arriben les direccions seglars: primer amb el Josep Birbe i, després, amb l'Antonieta Mateus. En aquest temps parlem d'una escola oberta, d'un «mareig» de normativa, d'innovació, d'adequació als signes del temps, d'adaptació a noves necessitats de les famílies i reptes educatius, d'acompanyament d'alumnes, de creació de nova oferta educativa... I tot això, en un context de crisi econòmica i de valors i referents.

D'ençà que vas començar a donar classes l'any 1986 les coses han canviat molt?

Els alumnes han canviat, ara tenen i reben molts més estímuls. Les noves tecnologies constitueixen el gran motor de transformació dintre i fora de l'escola i, alhora, en alguns casos, han distret l'atenció de l'alumnat. Ara la relació amb el professorat és més estreta. L'ensenyament s'ha normalitzat: abans hi havia un respecte que potser era excessiu. Al nostre col·legi, i en general, puja un alumnat molt sa, però compte que no esdevingui líquid, superficial. Aquí hi ha una tasca importantíssima de les famílies. Crec que el col·legi ha sabut adaptar-se, s'ha obert a les circumstàncies del present sense perdre la seva identitat cristiana i formativa en general, la seva missió.

Com aconseguíu transmetre el missatge de Jesús?

L'alumnat de l'Episcopal és un alumnat molt humà. Això ho vetllem amb les accions que fem a l'escola al llarg del curs, com ara mitjançant les campanyes solidàries (Campanya de la Fam, de la Pau, de Mans Unides...) a partir del referent que és Jesús. És una tasca del dia a dia. Tot això fa que es creïn uns fonaments dels quals possiblement l'a-

lumne no en sigui conscient, però transcorregut un temps, després de deixar el col·legi, se n'adona, ho reconeix... i ho agraeix.

El fet de ser persona creient, tenyeix el teu paper de docent?

Sens dubte, la nostra acció va en una línia ben definida, ferma, convençuda i discreta i respectuosa, alhora. A més —parlo en primera persona—, l'alumne ho percep i no defuig. En el meu cas —i qui em coneix de prop ho sap— aquesta fe és punt de trobada i també cruïlla en la meua història com a professor de l'Episcopal.

Com veus el futur?

Jo vull veure el futur amb optimisme; però l'escola té molts reptes: ha de formar i ha d'acompanyar, i en aquesta societat tan volàtil que sembla que se'ns en va per les esclatxes, l'escola ha de ser-hi molt present: hem de consolidar els fonaments de la persona. Hem de garantir la formació acadèmica dels alumnes. Hem de preparar per a l'imprevist, hem d'anar una mica més enllà de currículums, si s'escau, i hem de ser-hi als problemes reals del dia a dia... Sempre de la mà amb les famílies.

REFLEXIONS

Al principi...

«**A**l principi, ja existia el qui és la Paraula. La Paraula estava amb Déu i la Paraula era Déu... Per Ell tot ha vingut a l'existència i res del que ha vingut a existir no hi ha vingut sense Ell» (Jn 1,1).

Amb «al principi» traduïm el mot grec «arché». Arché, des d'Homer, sovintaja en la literatura i en la filosofia grega. Significa començament, punt d'origen, causa primera de tot el que existeix.

En aquest sentit, el text de l'evangeli de sant Joan al·ludeix pròpiament a un «abans de la temporalitat», és a dir, a un principi situat no en el temps, sinó a un principi absolut, sobre el qual no es poden fer afirmacions basades en el temps ni en l'espai, com correspon solament a Déu.

Podem llegir aquest verset en referència al començament de la Bíblia: «Al principi, Déu creà el cel i la terra» (Gènesi 1,1). Mentre a l'inici de la Bíblia se'ns diu que Déu creà, ara sant Joan ens diu que serà la seva Paraula —el *logos*, en grec— qui existia abans del món i del temps i amb la qual tot comença a existir. És la causa primera i el principi creador.

I aquest unir *al principi* amb el *logos*, dona a la Paraula un sentit d'existència increada, permanent, en contrast amb *esdevenir*, que és començar a existir en el temps, ser creat, realitat pròpia del món i de la història humana.

Per a alguns comentaristes, el pròleg de l'evangeli de sant Joan es tracta d'un himne cristològic, que d'entrada ens trasllada a l'eternitat, és a dir, abans de l'espai i del temps. D'aquesta manera, l'expressió «al principi» no indica el moment inicial sinó que ens projecta fora del temps, fent-nos submergir en la realitat de Déu, en qui no existeix ni començament ni canvi.

En l'AT aquest terme es troba referit a la Saviesa de Déu: «El Senyor em posseeïa al començament, abans de les seves obres, des de sempre» (Prov 8,22) i al Siràcide: «Abans que el temps comencés, en va crear i mai no deixaré d'existir» (24,9).

La gran novetat de l'evangeli és que aquest *logos*, aquesta Paraula, s'identifica amb la persona històrica de Jesús de Natzaret, de la qual estem rememorant el seu naixement a Betlem, aquests dies de Nadal.

Mn. Ramon Sàrries

AGENDA

- **Dilluns, 6 de gener. Diumenge de l'Epifania.** A les 12 h, Eucaristia a la Catedral, presidida pel Sr. Bisbe.
- **Dijous, 9 de gener.** De 19 a 21.30 h, curs «Una mirada integrativa», organitzat pel COF (Centre d'Orientació Familiar).
- **Divendres, 10 de gener.** A les 19 h, pregària vocacional a la Parròquia de Sant Pere.
- **Diumenge, 12 de gener.** A les 11.30 h, cloenda del cicle de Nadal i entrega de premis de pessebres a l'Auditori Enric Granados. Organitza Associació Ilerdenca de Pessebristes.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

6. □ Dilluns (lit. hores: 2a setm.) [Is 60,1-6 / SI 71 / Ef 3,2-3a.5-6 / Mt 2,1-12]. Epifania del Senyor, Diada dels sants Reis o mags d'Orient: Melcior, Gaspar i Baltasar, i també Adoració (dels Reis, o Dora); sant Melani, bisbe.

7. □ Dimarts [1Jo 3,22-4,6 / SI 2 / Mt 4,12-17.23-25]. Sant Ramon de Penyafort (†1275), prev. dominicà, del Penedès, patró dels juristes i canonistes; sant Julià de Toledo, bisbe.

8. □ Dimecres [1Jo 4,7-10 / SI 71 / Mc 6,34-44]. Sant Apol·linar, bisbe; sant Severí, abat; santa Gúdula

(†712), vg., a Brussel·les; sant Pere Tomàs, bisbe (carmelita).

9. □ Dijous [1Jo 4,11-18 / SI 71 / Mc 6,45-52]. Sant Eulogi de Còrdova, prev. i mr. (859) mossàrab; sants Julià i Basilissa, esposos, mrs.; sant Adrià de Canterbury.

10. □ Divendres [1Jo 4,19-5,4 / SI 71 / Lc 4,14-22a]. Sant Agatò, papa (sicilià, 678-681); sant Pere Urseol, monjo de Sant Miquel de Cuixà; beat Gregori X, papa (1271-1276).

11. □ Dissabte [1Jo 5,5-13 / SI 147 / Mt 5,12-16]. Urgell: Beata Anna M. Janer i Anglarill, vg., fundadora de

les Gnes. de la Sagrada Família d'Urgell; sant Higini, papa (grec, 136-140) i mr.; sant Salvi, bisbe i mr.; santa Hortènsia, vg.

12. □ Diumenge vinent, Baptisme del Senyor (lit. hores: 1a setm.) [Is 42,1-4.6-7 / SI 28 / Fets 10,34-38 / Mt 3,13-17]. Sant Arcadi, mr.; sant Alfred, monjo, patró de l'amistat; sant Nazari, monjo; santa Tatiana, mr.; sant Martí de Lleó, prevere; sant Victorià, bisbe; sant Antoni-Maria Pucci, prevere servita; santa Cesarina, vg.; sant Bernat de Corleone, religiós caputí.

Diumenge II després de Nadal (A)

COMENTARI

Veritablement som fills de Déu!

Aquests dies ens passa com quan celebrem una gran festa, que després necessitem un temps per assaborir tot el que hem viscut. Per això aquest diumenge es presenta com un dia de contemplació del que hem festejat fins ara. L'evangelí (el mateix que el del dia de Nadal) ens presenta la Paraula (el mateix Crist) *que era amb Déu i que era Déu, que tenia en ell la Vida, i la Vida era la Llum dels homes. Era la Llum veritable que il·lumina tots els homes.* Però aquesta Llum, aquesta Vida, aquesta Paraula no ha volgut quedar-se al costat de Déu, il·luminant-nos des de dalt, promentent una vida fora d'aquesta vida, essent una paraula llunyana sinó que *el qui és la Paraula es va fer home, plantà entre nosaltres el seu tabernacle i hem contemplat la seva glòria, com a Fill únic del Pare, ple de gràcia i de veritat.* L'hem contemplat, l'hem vist, l'hem tocat, fet un infant, l'hem tingut en els nostres braços, aquella Paraula que era Déu. Com diu també la carta als hebreus, *en aquests dies que són els darers, Déu ens ha parlat a nosaltres en la persona del Fill, que ell ha constituït hereu de tot. Ell és resplendor de la glòria de Déu i sosté l'univers amb el poder de la seva paraula.* Per això pot acabar dient: *Que es prosternin davant d'ell tots els àngels de Déu.*

Per això la primera lectura ens convida a esclatar de goig, veient cara a cara com el Senyor torna Sió. I ens diu: *Danseu, ruïnes de Jerusalem, alceu, totes, el crit d'alegria: el Senyor ha consolat el seu poble, ha redimit Jerusalem.*

Nadal és temps d'immensa alegria perquè tot un Déu s'ha volgut fer un més entre nosaltres regalant-nos la Llum, la Vida: *La gràcia i la veritat ens han vingut per Jesucrist.* Ell és qui ens ha revelat Déu. Però per desgràcia els homes, nosaltres, el món no l'ha reconegut. Ha vingut a casa seva i els seus no l'han acollit. Però si l'acceptem ens concedeix poder ser també nosaltres fills de Déu. Podem tenir una dignitat, una categoria, una noblesa més gran?

Mn. Jaume Pedrós

► Lectura del llibre de Jesús, fill de Sira (Sir 24,1-2.8-12)

La saviesa, s'elogia ella mateixa, es gloria enmig del seu poble, parla en la reunió del poble de l'Altíssim, es gloria davant dels seus estols, s'enalteix enmig del poble, s'admira d'ella mateixa en la reunió santa, fa el seu elogi davant la multitud dels elegits i entre els beneïts es proclama beneïda, dient: «El Senyor de l'univers em donà una ordre, el qui em va crear i m'assenyala on plantaré la meua tenda em digué: «Acampa entre els fills de Jacob, fes d'Israel la teua heretat, treu nous plançons entre els meus elegits.» M'ha creat abans del temps, des del principi, i mai més no deixaré d'existir. Li dono culte davant d'ell al temple sant. Així m'he establert a Sió, m'ha fet trobar repòs a la ciutat que ell i jo estimem, exerceixo el meu poder a Jerusalem. He tret brotada en un poble ple de glòria, en la possessió del Senyor, en la seva heretat; estaré per sempre en la reunió dels sants.»

► Salm responsorial (147)

R. *El qui és la paraula es va fer home i plantà entre nosaltres el seu tabernacle.*

► Lectura de la carta de sant Pau als cristians d'Efes (Ef 1,3-6.15-18)

Beneït sigui el Déu i Pare de nostre Senyor Jesucrist, que ens ha beneït en Crist amb tota mena de benediccions espirituals dalt del cel; ens elegí en ell abans de crear el món, perquè fóssim sants, irrepressibles als seus ulls. Per amor ens destinà a ser fills seus per Jesucrist, segons la seva benèvola decisió, que dona lloança a la grandesa dels favors que ens ha concedit en el seu Estimat. Per això, ara que he sentit parlar de la fe que teniu en Jesús, el Senyor, i del vostre amor per tots els fidels, jo no em canso de donar gràcies per vosaltres, i us recordo en les meves pregàries, demanant al Déu de nostre Senyor Jesucrist, el Pare gloriós, que us concedeixi els dons espirituals d'una comprensió profunda i de la seva revelació, perquè conegueu de veritat qui és ell: demanant-li també que il·lumini la mirada interior del vostre cor, perquè conegueu a quina esperança ens ha cridat, quines riqueses de glòria us té reservades, l'heretat que ell us dona entre els sants.

► Lectura de l'evangelí segons sant Joan (Jn 1,1-18) (Versió abreujada)

Al principi ja existia el qui és la Paraula. La Paraula era amb Déu i la Paraula era Déu. Era, doncs, amb Déu al principi. Per ell tot ha vingut a l'existència, i res del que ha vingut a existir no hi ha vingut sense ell. Tenia en ell la Vida, i la Vida era la Llum dels homes. La Llum resplendeix en la foscor, però la foscor no ha pogut ofegar-la. Existia el qui és la Llum veritable, la que, en venir al món, il·lumina tots els homes. Era present al món, al món que li deu l'existència, però el món no l'ha reconegut. Ha vingut a casa seva, i els seus no l'han acollit. Però a tots els qui l'han rebut, als qui creuen en el seu nom, els concedeix poder ser fills de Déu. No són nascuts per descendència de sang, ni per voler d'un pare o pel voler humà, sinó de Déu mateix. El qui és la Paraula es va fer home i plantà entre nosaltres el seu tabernacle, i hem contemplat la seva glòria, que li pertoca com a Fill únic del Pare ple de gràcia i de veritat.

► Libro de Eclesiástico (Eclo 24,1-2.8-12)

La sabiduría hace su propia alabanza, encuentra su honor en Dios y se gloria en medio de su pueblo.

En la asamblea del Altísimo abre su boca y se gloria ante el Poderoso. «El Creador del universo me dio una orden, el que me había creado estableció mi morada y me dijo: «Pon tu tienda en Jacob, y fija tu heredad en Israel».

Desde el principio, antes de los siglos, me creó, y nunca jamás dejaré de existir.

Ejercí mi ministerio en la Tienda santa delante de él, y así me establecí en Sión. En la ciudad amada encontré descanso, y en Jerusalén reside mi poder. Arraigué en un pueblo glorioso, en la porción del Señor, en su heredad».

► Salmo responsorial (147)

R. *El verbo se hizo carne y habitó entre nosotros.*

► Carta de San Pablo a los Efesios (Ef 1,3-6.15-18)

Bendito sea Dios, el Padre de nuestro Señor Jesucristo, que nos ha bendecido en Cristo con toda clase de bienes espirituales en el cielo. Él nos eligió en Cristo antes de la fundación del mundo, para que fuésemos santos e intachables ante él por el amor. Él nos ha destinado por medio de Jesucristo, según el beneplácito de su voluntad, a ser sus hijos, para alabanza de la gloria de su gracia, que tan generosamente nos ha concedido en el Amado.

Por eso, habiendo oído hablar de vuestra fe en Cristo y de vuestro amor a todos los santos, no ceso de dar gracias por vosotros, recordándoos en mis oraciones, a fin de que el Dios de nuestro Señor Jesucristo, el Padre de la gloria, os dé espíritu de sabiduría y revelación para conocerlo, e ilumine los ojos de vuestro corazón para que comprendáis cuál es la esperanza a la que os llama, cuál la riqueza de gloria que da en herencia a los santos.

► Lectura del santo Evangelio según san Juan (Jn 1,1-18) (Versión abreviada)

En el principio existía el Verbo, y el Verbo estaba junto a Dios, y el Verbo era Dios. Él estaba en el principio junto a Dios. Por medio de él se hizo todo, y sin él no se hizo nada de cuanto se ha hecho. En él estaba la vida, y la vida era la luz de los hombres. Y la luz brilla en la tiniebla, y la tiniebla no lo recibió. El Verbo era la luz verdadera, que alumbra a todo hombre, viniendo al mundo. En el mundo estaba; el mundo se hizo por medio de él, y el mundo no lo conoció. Vino a su casa, y los suyos no lo recibieron. Pero a cuantos lo recibieron, les dio poder de ser hijos de Dios, a los que creen en su nombre. Estos no han nacido de sangre, ni de deseo de carne, ni de deseo de varón, sino que han nacido de Dios. Y el Verbo se hizo carne y habitó entre nosotros, y hemos contemplado su gloria: gloria como del Unigénito del Padre, lleno de gracia y de verdad.